

ROBYN CARR

TIJD

van

BELOFTE

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Harvest Moon*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Kevin Noble / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0977 3
ISBN 978 94 025 6162 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Ik moet je spreken,’ zei Phillip. ‘Mijn kantoor.’

Souschef Kelly Matlock keek hem ongelovig aan. Ze hield op dat moment letterlijk een grote Italiaan en een grote Zweed uit elkaar. De Italiaanse chef de partie had een spatel in zijn hand en de Zweedse zwaaide met een metalen lepel terwijl ze bij de fornuizen een territoriumruzie uitvochten. Het dringende verzoek om meteen naar het kantoor van restaurantmanager te komen was zo absurd dat ze bijna in de lach schoot. ‘Ik ben even bezig, Phillip,’ zei ze. ‘We hebben niet alleen een ruzie in de keuken, maar het is ook nog eens zeven uur. Met andere woorden: spitsuur, want het restaurant zit vol. Kom om tien uur nog maar eens terug.’

‘Het is dringend,’ zei hij. ‘Anders zou ik het je echt niet vragen, geloof me.’

‘Waar is Durant?’ vroeg Kelly. Ze doelde op de chef de cuisine, de chef-kok.

‘Die loopt, zich vergenoegd in de handen wrijvend, zijn gebruikelijke rondje door het restaurant. Laat die twee idioten elkaar maar afslachten. We hebben toch te weinig vlees.’

Die woorden hadden meer succes dan Kelly’s pogingen om de gemoederen te sussen, want de twee koks lieten hun wapens zakken.

‘Ik kom eraan,’ zei Kelly tegen Phillip. Hij werd graag aangesproken als ‘Philippe’, maar Kelly was erachter gekomen dat hij geen druppeltje Frans bloed in zijn aderen had. Zijn accent was alleen maar voor de show. Ze liep naar haar kast,

deed haar schort af en verruilde haar vuile witte buis voor een schoon, gestreken exemplaar. Daarna liet ze de leiding over de keuken over aan haar meest ervaren chef de partie.

Ze kon zich niet voorstellen dat het echt om een noodgeval ging, want Phillip vond het heerlijk om overdreven dramatisch te doen. Zijn tweede grote hobby was avances maken bij het vrouwelijke personeel, en zijn derde was knallende ruzie maken met Durant.

Ooit, als Kelly eindelijk chef de cuisine zou worden, zou er geen Phillip meer bij haar rondlopen. In haar restaurant zou geen plaats zijn voor een manager die zich zo ergerlijk en onbeschoft gedroeg.

Ze klopte een paar keer op de deur van Phillips kantoor en ging naar binnen. Het volgende moment stond haar hart bijna stil. Op een stoel tegenover het bureau van de restaurantmanager zat Olivia Brazzi, de echtgenote van de wereldberoemde meesterkok Luciano Brazzi. Kelly zag haar regelmatig in dit restaurant of op avonden voor een goed doel, maar ze kenden elkaar niet persoonlijk. Luca bezat een meerderheidsaandeel in dit restaurant. Olivia was dik bevriend met Durant en was regelmatig in het restaurant te vinden, maar ze had Kelly altijd genegeerd en haar behandeld alsof ze een doodgewone chef de partie was, iemand aan wie ze haar tijd niet hoefde te verspillen.

Olivia keek haar met zo'n warme, vriendelijke glimlach aan dat Kelly zich een kort, krankzinnig moment afvroeg of ze droomde. Even dacht ze zelfs dat Olivia was gekomen om haar onder Luca's aandacht te brengen.

Mrs. Brazzi zag er adembenemend uit met haar elegante zwarte crêpe jurk, glanzende reliëfkousen, hoge hakken en strategisch geplaatste diamanten, en ze leek helemaal geen

vrouw van vijftig jaar. Ze leek minstens twintig jaar jonger, een wereldwijze jonge vrouw met ijsblauwe ogen.

Kelly's maag maakte een sprongetje. Ze vroeg zich af wat Olivia in vredesnaam van haar wilde. Verwachtte ze misschien dat Kelly een speciaal feest of etentje voor haar zou verzorgen?

Olivia keek even opzij naar Phillip. 'Heb je een momentje, Philippe? Mag ik de kamer even voor mezelf hebben?'

Kelly werd een beetje duizelig. Een privégesprek met Olivia Brazzi... Dat was net zo iets ongewoons als een ontvoering door een buitenaards ruimteschip.

'Uiteraard, Olivia,' zei Phillip, en hij stond even stil om haar hand te kussen voordat hij het vertrek verliet. Kelly moest bijna kokhalzen.

'Ms. Matlock, ga even zitten, alstublieft,' zei Olivia poeslief. Met haar kleine, fijn gevormde hand gebaarde ze naar de stoel naast haar.

In gedachten deed Kelly een schietgebedje. Wat het ook is, laat het snel voorbij zijn, dacht ze.

'Het spijt me dat onze eerste ontmoeting zo gênant is, Ms. Matlock, maar ik wilde u vragen om niet langer met mijn echtgenoot naar bed te gaan.'

Ondanks Kelly's verlangen om kalm en beheerst te blijven, zette ze ogen als schoteltjes op. 'Is dit een grapje?' vroeg ze met knalrode wangen.

'Hier maak ik geen grapjes over,' zei Olivia.

'Mrs. Brazzi, ik ben nog nooit met Luca naar bed geweest!'

'Goed, het kan zijn dat jullie het op andere plaatsen doen dan in bed. Ik stel voor dat we dit snel en discreet afhandelen. Akkoord?' Ze tilde een wenkbrauw op.

In elk geval draaide Olivia er niet omheen. En het leek er verdacht veel op dat Olivia en Luca niet van tafel en bed gescheiden waren, zoals Luca beweerde.

Natuurlijk deelde Kelly het bed niet met Luciano Brazzi! Het leek haar echter beter om verder niets meer te zeggen, want haar gevoelens voor Luca stonden waarschijnlijk op haar gezicht te lezen. Met enige moeite slikte ze haar emoties weg.

Kelly zag er goed uit, dat wist ze zelf ook wel. Maar Olivia was beeldschoon. En chic. En door de wol geverfd, ervaren. Haar wereldwijze, beheerste zelfverzekerdheid was tamelijk intimiderend. Kelly kon de allerergste chefs ter wereld het hoofd bieden, maar de zachte stem van Mrs. Brazzi joeg haar de stuipen op het lijf.

‘Luca heeft me alles verteld. Hoe jullie elkaar hebben ontmoet en hoelang jullie al met elkaar omgaan. Het is een bekend verhaal. Je bent uiteraard niet de eerste,’ zei Olivia. ‘Ik neem aan dat je dat inmiddels wel weet. Mijn man schijnt een uitgesproken voorkeur voor blondjes te hebben. Wil je er alsjeblieft een punt achter zetten?’

Kelly wist dat ze waarschijnlijk beter haar mond kon houden, maar dit was te krankzinnig voor woorden. ‘Met alle respect, Mrs. Brazzi, maar ik heb geen idee waar u het over hebt.’

‘Je affaire met Luca is inmiddels al drie maanden aan de gang. Misschien wel vier. Jullie hebben elkaar ontmoet tijdens een liefdadigheidsdiner. Ik was er die avond ook. Jullie genieten ervan om elkaar eten aan te bieden. Dat leidt tot allerlei andere zaken, want voor Luca staat eten gelijk aan passie. Je nummer stond een aantal keren in zijn mobieltje, dus ik heb hem erop aangesproken. Het is niet de eerste keer dat we zo-

iets meemaken. De berichtjes, de sms'jes, de foto's... Goed, het verhaal is nu dus bekend. Ik wil dat je ermee ophoudt.'

Kelly verstijfde. 'Maar Mrs. Brazzi, ik ken uw man al veel langer dan drie maanden. Ik werk hier al drie jaar als sous-chef! Door ons werk zien we elkaar regelmatig, want per slot van rekening is het zijn restaurant, ook al denkt Durant dat het van hem is. Maar -'

Olivia glimlachte toegeeflijk voordat ze haar onderbrak. 'Toe, noem me maar Olivia. We hebben immers erg veel met elkaar gemeen. En geloof me, liefje, je kunt hier echt beter mee stoppen. Als je dat zelf nog niet begrijpt, zal ik je uitleggen waarom. Luca is snel verveeld. Heeft hij je verteld over de andere kinderen? De buitenechtelijke kinderen die hij heeft verwekt?'

Als het haar bedoeling was om Kelly te choqueren, slaagde ze in haar opzet. 'Mrs. Brazzi, u brengt me werkelijk in verlegenheid. Ik krijg steeds meer de indruk dat dit een persoonlijke kwestie is tussen u en uw echtgenoot. Ik heb werkelijk geen idee -'

'We zijn erin geslaagd om die onverkwikkelijke liaisons binnen de familie en het bedrijf te houden, maar als jullie echt een hechte band hadden, zou hij erover zijn begonnen. Luca heeft in zijn leven al vele vrouwen veroverd. Het zou me niet verbazen als er meer dan tien buitenechtelijke kinderen zijn. Die zijn echter niet in de boeken terug te vinden, want ik hou de financiën goed in de gaten. Het spijt me als je gekwetst bent, maar hoe sneller je Luca en deze nare affaire achter je laat, hoe beter. Geloof me. Dit kon anders wel eens vervelend aflopen. En je kunt er werkelijk geen cent aan verdienen.'

Kelly schoot overeind. ‘Geld? Denkt u nu werkelijk dat ik...’ Op dat moment kon ze zich wel voor het hoofd slaan. Het leek wel of ze een bekentenis aflegde! Maar de insinuatie dat ze op geld uit was, was op de een of andere manier nog beledigender dan de beschuldiging dat ze een verhouding met Luca had.

‘Het spijt me,’ zei Olivia. ‘Ik wilde je niet beledigen. Ik geloof best dat je tot over je oren verliefd op hem bent. Je moet alleen weten dat Luca zijn onwettige kinderen wel ondersteunt, maar dat hun moeders nooit geld van hem hebben gekregen. Ze zien zich gedwongen om eenvoudig te leven. En helaas zitten mijn kinderen ook niet op halfbroers en -zusjes te wachten. Zoals je je wel kunt voorstellen, zijn ze er niet blij mee dat hun vader vaak achter de vrouwen aan zit. Ze staan vierkant achter mij.’

‘Mrs. Brazzi, ik weet niets over buitenechtelijke kinderen omdat ik geen vertrouweling van uw man ben. Ik bespreek recepten en menu’s met hem, of cateringaanvragen en plaatsen waar gegeten kan worden. Hij is een mentor en een goede vriend. Maar verder –’

‘Bespaar je de moeite, Ms. Matlock. Als ik naïef was geweest, had ik nooit zo lang bij Luca kunnen blijven. Je belt en sms’t hem een paar keer per dag!’

‘Ik reageer alleen maar op zijn berichten,’ hield Kelly vol. Dat was de waarheid. Als ze hem een paar keer per dag belde of sms’te, deed ze dat alleen maar omdat hij haar iets had gevraagd. Ze zocht zelden uit eigen beweging contact met hem, want ze wilde niet veeleisend of opdringerig overkomen. ‘Ik wil hem niet lastigvallen. Hij heeft het ontzettend druk.’

Olivia boog zich naar haar toe. ‘Ik heb de bewijzen gezien,

liefje. Ik weet dat je verliefd bent op mijn echtgenoot en we moeten er een punt achter zetten. Nu meteen.'

Goed dan, dacht Kelly. De relatie, voor zover je daarvan kon spreken, zou hierbij eindigen. Maar het zat haar vreselijk dwars dat ze verkeerd werd beoordeeld. Olivia dacht dat Kelly haar man had versierd om er zelf beter van te worden. Luca had Kelly verteld dat hij en Olivia weliswaar onder hetzelfde dak woonden, maar dat ze allebei hun eigen leven leidden en dat ze al twintig jaar niet meer bij elkaar sliepen. Hij zei dat ze bij elkaar bleven voor de kinderen en voor belangrijke sociale gelegenheden die tot zakelijk succes leidden. Kelly had nooit het bed met hem gedeeld.

Desondanks wist ze al heel lang dat haar relatie met hem ook niet helemaal onschuldig was. Luca maakte haar het hof met eten en woorden, en hij beweerde dat hij voor haar was gevallen en dat hij met heel zijn hart van haar hield. Ze had gezegd dat ze niets met een getrouwde man te maken wilde hebben, maar desondanks liet ze zich zijn complimenten en adoratie maar al te graag welgevallen.

Toch kon ze zich niet voorstellen dat Olivia Brazzi iets had gezien waardoor ze tot de conclusie was gekomen dat Kelly en Luca een seksuele relatie hadden.

Kelly kon het spelletje meespelen tot ze Luca had gesproken en kon vragen wat er aan de hand was. 'Echt, Mrs. Brazzi, ik zou nooit stoken in uw gezin. Luca had u de moeite kunnen besparen hierheen te komen. Sterker nog, als hij me had gezegd dat het beter was om onze vriendschap te beëindigen, zou ik daar begrip voor hebben gehad. Ik heb hem niet in mijn greep.'

Maar al die andere dingen die Mrs. Brazzi had gezegd, za-

ten haar dwars. Een voorkeur voor blondjes, vele veroveringen, buitenechtelijke kinderen... Dergelijke dingen had Luca haar nooit verteld.

Geen wonder, zei ze bestraffend tegen zichzelf. Waarom zou hij zoiets vertellen?

Olivia schoot zowaar in de lach. 'Dit gesprek was zijn idee, liefje. Het is niet de eerste keer dat ik zijn rommel achter hem moet opruimen.'

'Bent u wel helemaal goed bij uw hoofd?' Voordat Kelly beseftte wat ze deed, had ze de woorden al met stemverheffing uitgesproken.

'Ik weet dat het personeel in restaurantkeukens ruw met elkaar omgaat.' Olivia fronste haar wenkbrauwen. 'Geloof me, ik heb het vaak genoeg met eigen ogen kunnen aanschouwen, maar ik vind dit soort uitbarstingen niet erg charmant. Ja, Luca heeft me gevraagd met je te komen praten. Hij dacht dat je het zou begrijpen als je het verhaal uit mijn mond hoorde.'

'Maar dat begrijp ik nu juist niet! Waarom doet hij me zoiets aan? Ik vorm heus geen bedreiging voor u.' Kelly schudde haar hoofd. 'Hij had me alleen maar hoeven vertellen dat u onze vriendschap vervelend vond. Dan had ik alle communicatie tussen ons stopgezet.'

'Leuk geprobeerd, meisje,' zei Olivia. 'Toen hij gisteravond naar de wc was, heb ik zijn telefoon bekeken. Ik vond alle telefoontjes van de afgelopen weken, een paar zeer verleidelijke voicemailen van jou en sms'jes die hij niet had gewist. We kregen ruzie. We hebben onderhandeld. Hij deed me een aanbod: als ik jou vriendelijk vroeg verder uit zijn buurt te blijven, zou hij je telefoontjes niet meer aannemen en zou hij zijn personeel instrueren je beleefd op een afstand te houden.'

Ik ging daarmee akkoord. Zoals ik dat al eerder had gedaan. Zijn we nu klaar?’

Kelly fronste haar wenkbrauwen, en toen schoot ze ondanks alles in de lach. Verleidelijke voicemails? Dat was onmogelijk. ‘Mrs. Brazzi, u hebt de verkeerde vrouw voor u. Ik heb nog nooit een verleidelijk bericht voor Luca ingesproken.’ En de Luca die Kelly kende, zou eerder woedend worden dan fluisterend een bekentenis afleggen. Hij zou de vrouw van wie hij al jaren van tafel en bed gescheiden was ook nooit smeken een relatie voor hem te beëindigen, zeker niet als zijn vrouw alleen maar een paar voicemailberichten had gevonden! Kelly was paranoïde en voorzichtig genoeg om nooit een dubbelzinnig sms’je of berichtje te versturen. Luca had immers talloze privésecretaresses.

Ze had Luca geloofd dat hij en zijn vrouw niet meer bij elkaar waren. Ze had geloofd dat ze bezig waren om hun scheiding officieel te regelen. Af en toe kreeg ze een sms’je van hem, bijvoorbeeld met de mededeling dat hij om vijf uur in het restaurant zou zijn en dat hij haar wilde spreken. Zulke berichten kon hij toch naar elke kok sturen die hij wilde spreken? Zelfs met Durant en Phillip kon hij op die manier een afspraak maken.

Was Olivia werkelijk niet helemaal goed bij haar hoofd? Overdreef ze misschien, of was ze een beetje gestoord?

Eigenlijk verbaasde het Kelly dat Luca nog steeds belangstelling voor haar had. De meeste mannen die zo knap, rijk en machtig waren als Luca Brazzi zouden al lang op zoek zijn gegaan naar een vrouw die wél zin had in een avontuurtje, en die wel oren had naar die affaire waar Olivia Kelly nu kennelijk van verdacht.

Het deed er niet toe dat Kelly vaak naar Luca had verlangd. Het maakte ook niet uit dat ze hem adoreerde en werkelijk dacht dat ze verliefd op hem was. Omdat hij getrouwd was, was ze erin geslaagd hem op een afstandje te houden. Daarnaast had ze helaas nog maar heel weinig ervaring met mannen.

‘Ik denk dat Luciano en u hier samen uit moeten komen,’ zei Kelly hoofdschuddend. ‘Ik begrijp echt niet wat er nu werkelijk aan de hand is.’

‘Als dat zo is, vind je het vast niet vervelend als je hem niet meer kunt bereiken.’

‘Mrs. Brazzi, als hij werkelijk zo’n rokkenjager is die kinderen bij minnaressen verwekt en uw goede naam te grabbel gooit, waarom blijft u dan in vredesnaam bij hem?’

‘Dat is een heel redelijke vraag. Omdat een huwelijk een verbintenis voor het leven is. Omdat we samen een groot gezin hebben en zakenpartners zijn. Het is heel ingewikkeld om zo’n uitgebreid internationaal bedrijf als het onze op te heffen. En neem maar van mij aan dat mijn naam op alle documenten staat die ertoe doen. Maar daarnaast hou ik van mijn man, ondanks al zijn fouten. Hij is een genie, een getalenteerde, gecompliceerde man, en hij zou zich nooit redden zonder iemand als ik. Hij heeft de gewoonte om vrouwen te vertellen dat zijn huwelijk met mij voorbij is, maar dat is natuurlijk onzin. We slapen elke nacht bij elkaar. We zijn immers getrouwd. Goed, ik zal je vertellen wat er gaat gebeuren,’ legde ze uit. ‘Hij heeft me zijn woord gegeven dat hij geen contact meer met je opneemt. De romance houdt met onmiddellijke ingang op, en jij gaat op zoek naar een man die wel beschikbaar is. Bedankt voor je tijd.’

Ze stond op, en voordat Kelly iets kon zeggen, lag Olivia's hand al op de deurklink van het kantoor.

Voordat Kelly er erg in had, flapte ze eruit wat ze dacht. 'Ik kan me niet voorstellen dat ik voor de man van wie ik hield ooit vriendinnetjes zou wegsturen. Waarom doet u het in hemelsnaam?'

Olivia draaide zich naar haar om en glimlachte geduldig. 'Ik heb mijn redenen, meisje, neem dat maar van me aan. Miljoenen redenen, eigenlijk. Een prettige avond verder.'

Kelly ging terug naar de keuken, waar het warm, vochtig en ontzettend druk was. Er werd geschreeuwd en het was een chaos, zoals altijd om halfacht 's avonds. Een beetje verdwaasd verruilde ze haar hagelwitte, gesteven buis weer voor de buis waarop al een paar vlekken zaten. Daarna bond ze haar schort weer om haar middel. Het kon zijn dat Luca tegen haar had gelogen omdat hij met haar naar bed wilde, zoals Olivia had gezegd.

Het kon ook zijn dat Luca zijn vrouw helemaal niet had gestuurd. Olivia had zelf immers 'miljoenen redenen' om hem te willen houden.

Omdat ze wist dat ze er niet snel achter zou komen hoe de vork in de steel zat, ging ze weer aan het werk in de keuken en begon ze haar personeel te instrueren. Ze controleerde de bestellingen, schoof borden door naar het bedienend personeel, gaf leiding aan de chefs de partie en hielp collega's die hulp nodig hadden.

Luca had vele restaurants en had wereldwijd een meerderheidsaandeel in tientallen, misschien wel honderden andere restaurants. Hij had een eigen productenlijn en verscheen

regelmatig in een nationaal televisieprogramma, maar toch was het niet vreemd dat Kelly hem persoonlijk kende. Hij was dol op de Frans-Amerikaanse keuken en had een paar jaar geleden de handen ineengeslagen met Durant om La Touche te openen. Omdat een van zijn grote villa's in de Bay Area stond, ging hij graag en vaak op bezoek bij zijn plaatselijke investeringen. Zijn vrouw en haar vriendinnen vonden het leuk om chic uit eten te gaan, maar het mooie aan Luca was dat hij koken nog steeds het allerbelangrijkste vond, ondanks zijn eigen productenlijn en al zijn televisieoptredens.

Kelly vond het heerlijk als hij in het restaurant was. Iedereen hield respectvol afstand en de keuken was binnen een mum van tijd op orde. Dat kwam waarschijnlijk doordat Durant, die slim genoeg was om zich in het bijzijn van zijn superieuren keurig te gedragen, zich van zijn professioneelste kant liet zien als Luca aanwezig was.

Kelly was onmiddellijk weg geweest van Luca, maar ze had nooit gedacht dat hij haar ook leuk zou vinden. Zijn interesse in haar was nog pril, maar hij had haar al een positie als chef de cuisine aangeboden voordat hij avances had gemaakt.

Ze probeerde geen aandacht te schenken aan het feit dat Durant en Phillip vlak bij de vriezer stonden te praten. Wanneer hadden die twee voor het laatst een babbeltje met elkaar gemaakt? Meestal vochten ze als valse honden om de heerschappij over het restaurant. Hoogstwaarschijnlijk hebben ze het over mij, dacht ze.

De duizeligheid kwam terug, maar ze lette er niet op. Ze riep dat de zalm mocht worden opgediend, dat de crème brûlée onder de vlam kon en dat de filet meer dan klaar was.

Ze had een beetje moeite om op adem te komen en haar hart ging als een razende tekeer. Opeens voelde ze een brandende pijn in haar borstkas. Dit gebeurt er nu als de echtgenote van een man met wie je nog niet eens een verhouding hebt, komt zeggen dat je er een punt achter moet zetten, dacht ze. Waarschijnlijk is dit mijn verdiende loon! Ik heb al die tijd geweten dat ik de boot moest afhouden en moest zeggen dat hij maar terug moest komen zodra de scheiding rond was.

Maar de ergste pijn kwam van de gedachte dat Luca haar had verraden. Hij had toegegeven dat ze een goede band met elkaar hadden, een té goede band, en hij had zijn vrouw naar haar toe gestuurd om die door te snijden.

Ze hijgde en kon niet voldoende lucht binnenkrijgen. Ze greep met haar hand naar haar borst. Een angstaanjagende aanval van maagzuur. Hoe kon dat? Ze had nooit last van brandend maagzuur. Het zweet brak haar uit.

De wrede glimlach van Durant verscheen voor haar gezicht. Hij kon haar makkelijk recht in de ogen kijken, want ze waren allebei nog geen één meter zeventig. ‘Je bent met Luca Brazzi naar bed geweest, hè? Dom wicht.’

Kelly’s ogen rolden in haar oogkassen en ze zakte in elkaar. Het licht ging uit.

Toen Kelly wakker werd, keek een man in een marineblauw T-shirt haar glimlachend aan. Hij bracht haar naar een wachtend voertuig met rode en blauwe zwaailichten. Er zat een masker over haar neus en mond. Ze besepte dat ze op een brancard lag en voelde de draagbaar bewegen toen hij in de ambulance werd geschoven. ‘Zo, hallo,’ zei de man, nadat hij de deuren had gesloten. ‘Hoe voel je je?’

Ze trok het zuurstofmasker van haar gezicht. ‘Waar... Wat...’

‘Je bent flauwgevallen en je hebt een sneetje op je hoofd. Je ecg ziet er op het eerste gezicht goed uit, maar je moet nagekeken worden door een cardioloog. Je bloeddruk is vrij hoog en ik vind ook dat je best lang buiten westen bent geweest.’ Daarna stelde hij haar een aantal vragen: wie is de president, welk jaar is dit, waar werk je? Hij luisterde naar haar hart en controleerde haar bloeddruk. Ze tilde haar hand op en zag het infuus. ‘We hebben een infuus aangelegd voor het geval we medicijnen moesten toedienen. Heb je astma? Allergieën?’

Puur intuïtief probeerde ze overeind te krabbelen. ‘Nee, er is niets aan de hand, ik –’

Zachtjes duwde hij met zijn hand tegen haar schouder. ‘We zijn er zo. Geloof me, de dokter moet je even nakijken.’ Ze keek toe terwijl hij aan het infuus prutste en er met een spuit iets in spoot. Toen begon hij een beetje gegeneerd te lachen. ‘Die keuken,’ zei hij met een minachtend gesnuif. ‘Misschien ga ik nooit meer uit eten.’

‘Wat?’

‘Ik meen het,’ zei hij. ‘Wij waren aan het werk in de keuken en mensen begonnen te schreeuwen om bijgerechten met spinazie en stapten gewoon over ons heen! Stoppen ze niet eens met hun werk als een van hun collega’s misschien wel een hartaanval heeft gehad?’

Ze legde haar hand op haar hart en keek hem met een paniekerige blik aan. ‘Heb ik een hartaanval gehad?’

‘Nee, ik denk het niet. Je toestand is inmiddels stabiel. Maar je vertoonde een paar symptomen die wel aan een hartaanval deden denken. Een van de koks zei dat je met je hand naar

je borst greep en moeite had om adem te halen. Je gaat niet naar huis voordat een arts van de Spoedeisende Hulp je heeft bekeken. Echt, die keuken was een gekkenhuis.'

Ze liet zich achterover op de brancard vallen, opeens hevig uitgeput. 'Ik weet er alles van,' zei ze.

'Sta je voortdurend onder zoveel stress?' informeerde de verpleegkundige.

Ze knikte, maar ze dacht: eigenlijk was het een heel gewone avond, met uitzondering van dat confronterende gesprek met Luca's vrouw.

Hij grinnikte vreugdeloos. 'Ongelooflijk. Ik moest die hele keuken ontruimen.'

'Wat?'

'Ik zei dat ze de fornuizen moesten uitdraaien en moesten maken dat ze de keuken uit kwamen, omdat ik anders de politie op hen af zou sturen,' vertelde hij. 'Weet je, heel veel mensen hebben stressvolle banen. Denk maar aan chirurgen, effectenmakelaars of piloten. Maar ik zou nooit in die keuken willen werken.'

'Hou je niet van koken?' vroeg Kelly vermoeid.

'Ik ben dol op koken. Ik ben de beste kok van allemaal.' Hij grinnikte. 'Nou ja, van mijn collega's dan. Bij mijn baan hoort natuurlijk ook de nodige stress, maar zodra ik bij jullie binnenkwam, zag ik het verschil met die keuken. Wij werken als een team. We kunnen op elkaar rekenen.'

Kelly dreigde weg te zakken. Ze kon nauwelijks haar ogen openhouden. 'Heb je me iets gegeven?'

'Valium,' antwoordde hij. 'Opdracht van de arts van de Spoedeisende Hulp. Daar word je rustiger van. Je bent gejaagd, en dat kan die snelle pols en hoge bloeddruk veroorzaken.'